

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:

пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.

140-142 Second Avenue

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Як Янголи телефонували	1
З новацькою колядою	5
Лист „Ластівочок”	7
„Готуйсь” говорить	9
Незвичайна подія	14
З новацького світу	16

ВІТАЮ ТЕБЕ З ІМЕНИНАМИ!

В місяці грудні мають свої іменини:

1. Плятон, Роман	17. Варвара
3. Григорій (Гриць)	18. Сава
4. Марія	19. Миколай
6. Григорій (Гриць)	20. Амвросій
7. Катерина	22. Марія
8. Климентій	23. Славомир
10. Яків	24. Даниїл (Данило, Данко)
11. Степан	25. Спирідіон
13. Андрій	26. Євгеній (Геньо), Лукія,
Орест
	30. Даниїл (Данко)
	31. Севастіян

УВАГА!

УВАГА!

ВСІ ПЕРЕДПЛАТИ ТА ДАТКИ

НА „ГОТУЙСЬ”

СЛАТИ НА АДРЕСУ:

„PLAST” Inc., 140-142 2nd AVE., NEW YORK 3, N. Y.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (66)

Грудень

1960

Мал. І. Стецьків

Принесли два Янголи ключі
І золочені відкрили брами,
Щоб святий Микола, ідучи,
Не чекав з багатими дарами.

Простелилися хмаринки дві,
Наче килимок по небозводі,
Щоб приніс Святий дари нові,
Не спіявсь і на хвилину в ході.

Розступився і сосновий ліс,
Білим інєєм почав ряхтіти,
Щоб Святий дари безпечно ніс,
Щоб раділи українські діти.

Прискакали зайчики малі,
Клоняють сіру з вушками голівку,
Провести Святого по землі
Просто в новацькую домівку.

Сестричка Леся

ЯК ЯНГОЛИ ТЕЛЕФОНУВАЛИ

Янгол Срібнокрилий дуже напружувався цього року перед святом отця Миколая. Треба було йому прочитати всі листи, що написали діти, потім приготувати всі пакуночки, позавивати в барвисто-розмальований папір та підписувати, щоб знати було, що їм кому давати.

Три дні й три ночі працював Срібнокрилий без впину, поки все було готове, що вже можна було зробити. Бо ще післав був святий Микола Янгола Золотокучерявого, щоб перевірів на землі, кому чого найбільше треба, та й щоб все приготував на приїзд Святого.

Так отже четвертого дня забіг Янгол Срібнокрилий у свою кімнату та поклався на хмаркове ліжечко, щоб хоч на хвилинку відпочити.

Та ще й не задрімав, як — дзінннннн! — задзвонив телефон над самою його головою. Якби Срібнокрилий не був Янголом, був би дуже розлютився. Але Янголи гніватися не вміють! Отже взяв Срібнокрилий слухальце, та почув голос свого друга Янгола Золотокучерявого:

— Галло, чи це небесна кімната ч. 27?

— О так, так! — защебетав на радіощах Срібнокрилий. — Які ж у тебе новини, Золотокучерику?

— І добрі, і злі! — відповів

Мал. З. Витанович

Золотокучерявий. — Свою працю виконую, але ж весь час маю труднощі з чортиком...

— Ов, а що ж він таке поробив? — зжахнувся Срібнокрилий.

— Багато чого! — зідхнув Золотокучерик. — Ось домовився я з братчиком в домівці, щоб встановити, коли має прийти Святий Микола до новаків. А чортик попсував мотор в автобусі, що ним їхав братчик. Братчик мусів ждати на другий автобус, а я на братчика в домівці!

— Але таки діждався? — затривожився Срібнокрилий.

— Діждався, тільки черговий відходив вже, замкнув домівку і я мусів мерзнути на сходах. Та це ще не найгірше: хотів я по телефонувати на летовище, щоб замовити місце в літаку для Святого Миколая, а чортик засів у телефонній централі та щоразу лучив мене не з тим числом, що треба: спершу з гицлем, що ловить бездомних собак, то знов зі швальнею театральних костюмів, а врешті з фабрикою морозива. Тільки не з летовищем! Мусів я бідний аж туди летіти, щоб самому замовити місце для Святого!

— Ой, справді бідний ти! — пожалував Срібнокрилий.

— Та й на цьому ще не кінець! А коли я літав в Україну, чортик дав знати большевикам, що я проходитиму їх кордон. І що вже вони не виробляли! На-

звозили на границю і війська, і танків, і навіть гармат! Ігла була б туди не просунулася! Але я, невидний, пролетів понад ними та поміж большевицькі літаки. І облетів цілу Україну: заглянув у кожний дитбудиночок, загостив у кожному тюрму, відвідав всі бункери, де живуть наші повстанці. І всюди пильно записував, кому що треба.

— Славно, Золотокучерявий! Так і слід! — аж вигукнув Срібнокрилий. Та в цю ж мить в телефоні щось зашуміло, задзвичало, а тоді все замовкло.

— Галло, галло! — аж кричав Срібнокрилий. Але ніхто не відзивався. Тоді Срібнокрилий накрутив число осередку небесної технічної допомоги.

— Галло, хто говорить? — відзивався лагідно Святий Ілля-Громовладець, керівник осередку.

— Отче, щось трапилось з нашими телефонними проводами! Я саме розмовляв із Золотокучерявим на землі і нараз щось перервало нам розмову...

— О добре, добре, я зараз вишлю авто з Янголами-майстрами, щоб перевірити цілу телефонну сітку.

З'їхало авто вниз Чумацьким Шляхом, та не довго мусіло й шукати: бо ось у густому лісі нашло чортика. Він так був заплутався у телефонні дроти, що навіть тікати не міг, коли над'їхало авто. Не диво, що поплу-

тані дроти десь і прорвалися!

— Що ж ти тут робив! — спитав грізно Янгол-майстер та став розплутувати з нього дроти.

— Я... я нічого... — лебедів чортик та вився, мов вуж.

— Ага, нічого! А навіщо тобі ця трубка, що держиш в руках?

— Та... це так... Я підслухував розмову Янголів...

— Так було й казати! — проворкотів Янгол. Якби він не був добрим Янголом, був би добре накрутив вуха нечистому. — А навіщо ж тобі ці ножиці, та ще й такі великі?

— Та воно... — зам'явся чортик, — щоб протяти дроти... Але не довелося: надійшли новаки зі своїм братчиком, на прогулянку на санки. Я хотів тікати, та заплутався в проводи...

— Дістануть ці новаки ще по одній українській книжечці! — промовив повагом Янгол.

— А від мене по от-такій різдзі! — вигукнув нараз чортик, якимось сам виплутався з решти дротів та чкурнув у ліс. Аж сніг за ним закурився!

Л. Х.

Роман Завадович

„НЕ БОЮСЯ”

Лісом-трісом зайчик біг
Та й запався в яму, в сніг...

— Ой загину, пропаду:
Йде он хлопець на біду!

Глянув ще раз: — Ні, не так!
Не боюсь, бо це новак.

Мал. І. Савойка

„Готуйсь” хоче, щоб Ви, Читачі, знали, що в місті Монреалі,
в Канаді, померла Бабуся

ЛЮБОВ РУСОВА-ЛІНДФОРС

що перекладала з чужих мов гарні казочки для Вас
Моліться, щоб Бог прийняв Її до Себе!

З НОВАЦЬКОЮ КОЛЯДОЮ

(Похатній вертеп)

Великий Приятель „Готуйсь”, письменник **Роман Завадович** прислав нам цей вертеп. Містимо його вже тепер, у грудні, щоб Ви, Новаки, мали час його добре вивчити так, щоб виголошувати його в кожній хаті, коли підете колядувати. А щоб добре вивчити, не „забувати язичка в роті” та щоб цим принести славу Пластові — треба довго вчитися. Тож починайте вже сьогодні!

1 новак (на порозі дому):

Чи можна нам у вашій хаті
Христа в вертепі привітати,
Поздоровити вас зі святом,
З Різдом, щасливим і багатим,
І заспівати до ладу
Новацьку нашу коляду?

(По одержанні дозволу, новаки входять у кімнату і ставлять вертеп на столі або на окремій підставці).

За дозвіл щире вам спасибі!

У Вифлеємі, у колибі
Вродився світу Цар-Владика,
І стала радість скрізь велика,
І, хоч туди далека путь,
Усі до Вифлеєму йдуть.

2 новак:

Ідуть з усіх земель, народів
Царі, князі і воєводи,
Ідуть робітники й селяни —
Усі побожні християни.
Ідуть батьки, ідуть і діти,
Несуть дарунки і привіти,
І українські новаки
Принносять рідні колядкі.

Всі (співають):

Разом всі співаймо,
Всі Христа вітаймо
І щиренько просім
За наш край, за наш дім!

Дай, Ісусе малий,
Щоб пропав Ірод злий
І щоб волі зоря
В Україні зійшла!

3 новак:

Колядку Богу ми приносим
І чистим серцем в Нього
[просим
За Рідну Землю, вірну Богу,
І за повстанців перемогу,
За тих, що в пралісах Сибіру
Ще не згубили в серці віри,
За тих вигнанців, що у світ
Пішли томú вже з двадцять літ.

Всі:

Зміни, Ісусе, Божий Сину,
Неволі ніч у волі днину,
Ворожу силу побори,
Безбожну гордість покори!

(Співають другу колядку за вибором).

4 новак:

А добрим людям дай, о Боже,
Усе, що добре, світле гоже:
Здоров'я, силу, згоду, віру,

Любов братерську, дружбу
[щиру,
Потіху в смутку і в скорботі,
Багато успіхів в роботі —
А з того частку дай і нам,
Малим ню-йоркським*)
[пластунам!

5 новак:

Щоб ми могли такими стати,
Як хочуть наші батько-мати,
Як хоче рідна вся громада,
Що нам, неначе мати, рада,
І щоб новацтвом в кожний час
Пишався наш преславний
[Пласт!

6 новак:

Щоб, ставши у пластунські
[лави,
Ми домоглися чести й слави,
Щоб до Великої Мети
Благословив нас, Боже, Ти!

7 новак:

Благослови, Господній Сину,
Цей дім веселий, цю родину!
І ми бажаємо в це свято
Всього, що треба вам, багато,
Живіть здорові цілий рік,
Не рік, не два, а цілий вік!

Всі:

Прийміть оце від нас привіти:
Христос рождається! Славіте!

Р. 3.

*) Можна змінити відповідно до того, де виконується цей вертеп: шікагським, дїтройтським, клівлендським, піттсбурзьким і под.

Дорогий Ований Миколає!'

Не забудь „Ластівочок"! Принеси нам:

Катрусі - коробочку точності, бо вона часом схиляється на сходинок.

Марусі - в'язанку зручності, бо вона завжди перевертається на ковзас.

Ганусі - мімішок пам'яті, бо вона все забуває, що треба принести на збірку.

Ернесті - м'яшечку уваги, щоб могла видумати нові казки для братчиків.

Юстині - морозинку згоди, бо вона через трощики свариться.

Калініні - клучок здоров'я, бо вона простудилася.

Ромі - кошминок верику, бо вона не всіє кригати, коли ми нечесті.

Мудро Стебе в доживці!

Вотуйсь!

„Ластівочки“

Мал. Р. Баб'юк

СВЯТИЙ ОТЕЦЬ МИКОЛАЙ —
saint Nicholas
der heilige Nikolaus

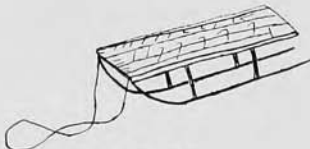
Янгол —
angel
der Engel

Дарунок —
gift, present
das Geschenk

Ковзи —
ice-skates
die Schlittschuhe

Санки —
sled
die Schlitten

Мал. К. Ключас

Подала сестр. **Світляна Луцька**

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі Мої Читачі!

Ви ждали мене? Ось я і прийшов!

Та Ви знаєте, що я теж жду?! Жду Ваших передплат на новий, 1961 рік. І не даром жду! Передплати приходять, щодня нові, по два долари і п'ятдесят центів, так, як і треба. Але чи поміж цими передплатами є й Ваша? Це лиш Вам самим знати! Якщо ж її нема, то поспішайте швидко! Зараз на найближчих сходинках заплатіть передплату Вашому братчикові чи сестричці! А якщо живете далеко, не маєте свого роя, то вишліть передплату просто на адресу Пласту в Америці: „PLAST”, 140-142 2nd Ave., NEW YORK 9, N. Y.

Ви всі знаєте, і ніхто про це певно не забув, що грудень — місяць, коли-то на землю сходить святий отець Миколай та приносить дари чемним дітям. А щоб щось і від себе додати, зготовив і я Вам несподіванку, що її Ви вже здавна ждали: від тепер можна буде дістати мої числа, що виходили давніше, ще починаючи з 1954 року. Всіх чисел вийшло досі 58, і багато їх примірників ще в мене залишилося і могу Вам їх посилати.

Всі числа разом коштують 9 доларів. А коли хто хотів би лиш якийсь один річник — це буде десять чисел і вони коштуватимуть \$1.50. А якщо комусь недостає лиш поодиноких чисел до його збірки „Готуйсь”, можна й поодинокі дістати, а кожне за 20 центів.

Такі давні річники можете собі дати гарненько оправити, а можете їх дарувати Вашим друзям на Свята, на іменини, і напевно вони цим дуже втішаться!

А щоб легшою здалася Вам ця ціла справа, можете порадитися в рої та дати всі Ваші замовлення братчиківі, щоб разом прислав їх мені.

Оце Вам і моя новина! Так покищо прощайте! Я прийду незабаром знов до Вас, щоб разом із Вами заколядувати під Вашою новацькою ялинкою!

Ваш „Готуйсь”

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО...

... великий вуж може дожити до 25 років, верблюд до 45 літ, кіт до 20, кінь до 30. А є такий один рід жаби, що доживає теж до 30 років.

... губка, що її вживаємо до миття, це висушений кістяк звірятка-м'якуна, що живе на дні моря.

... синій кит, це найбільший звір, що жив колинебудь у світі. Сині кити бувають довгі і на сто стіп, а важать і до 100 тонн. (Одна тонна — це тисяча кілограмів!).

... багато звірів може видержати таке тепло чи зимно, що його людина не могла б знести. Жаба може жити у зимні — 15 ступенів Цельсія (+ 3.2 ступенів Фаренгайта, що ними міряють температуру в Америці та Канаді); стонога у зимні — 25 ступенів Цельсія (— 16.6 ступенів Фаренгайта), а слимак навіть при — 50 ступенів Цельсія (— 39.6 ступенів Фаренгайта). Одноклітинні звірятка можуть жити в воді, що має + 120 ступенів Цельсія (+ 248 ступенів Фаренгайта), риби можуть жити та плавати в воді, що майже кипить.

... орел літає найшвидше з усіх птахів — бо аж 170-200 миль на годину. Це двічі швидше, як їде найкраще авто!

... найбільший птах на світі — це струсь, що живе в гарячих пустинях. Він може важити навіть і 300 фунтів, а висота його 8 стіп. Струсь не літає, тільки бігає зі швидкістю 50 миль на годину.

... гадюка звичайно повзе по землі так швидко, як людина йде: чотири до п'ять миль на годину.

Подала сестричка **Оксана Драган**

Мал. І. Савойка

Дня 13 грудня припадає день св. Апостола Андрія. Здавен-давня у цей день є звичай „ворожити”, виливаючи віск. Робимо це так: розігрівасмо віск, щоб аж розтопився, а потім виливасмо в миску з холодною водою. Віск застигає. Тоді беремо його та держимо під світло проти стіни. Від воску паде на стіну тїнь і ми приглядаємося, що ця тїнь мала б значити. Правда воно — чи ні, не знаємо. Але забава це гарна й цікава. А ось погляньте, які дивні тїні показались на стїні новачкам із роя „Бджілки”! Спробуйте їх розпізнати та розкажіть, що можуть значити!

ЗАГАДКИ

Михась жваво вказував шлях новакам на прогулянці.

Новачки були спокійні, як ніколи, коли сестричка розказувала їм про українські різдвяні звичаї.

Не журись, — сказав Юрчик Олесеві, — я поможу тобі підготуватися до проби.

В човні зламалося весло недалеко небезпечного виру.

Ціле поле вкрилося новаками, що мали виконувати вправи.

Шлюсар найкраще знає, як направити замок при дверях.

Наша коза є цього року вже більша.

— Ой, Морозе, брате! — кликала Зима.

— Які тобі казки подобаються?

— Чи ти граєш на фортепіяні?

Кожний новак мав палицю.

Хто з Вас читає „Готуйсь” вже здавна, тому неважко буде знайти в кожному із цих речень скриту назву якогось звіря. А для тих, що такого дива ще не видали, пояснимо. Ось візьміть таке речення:

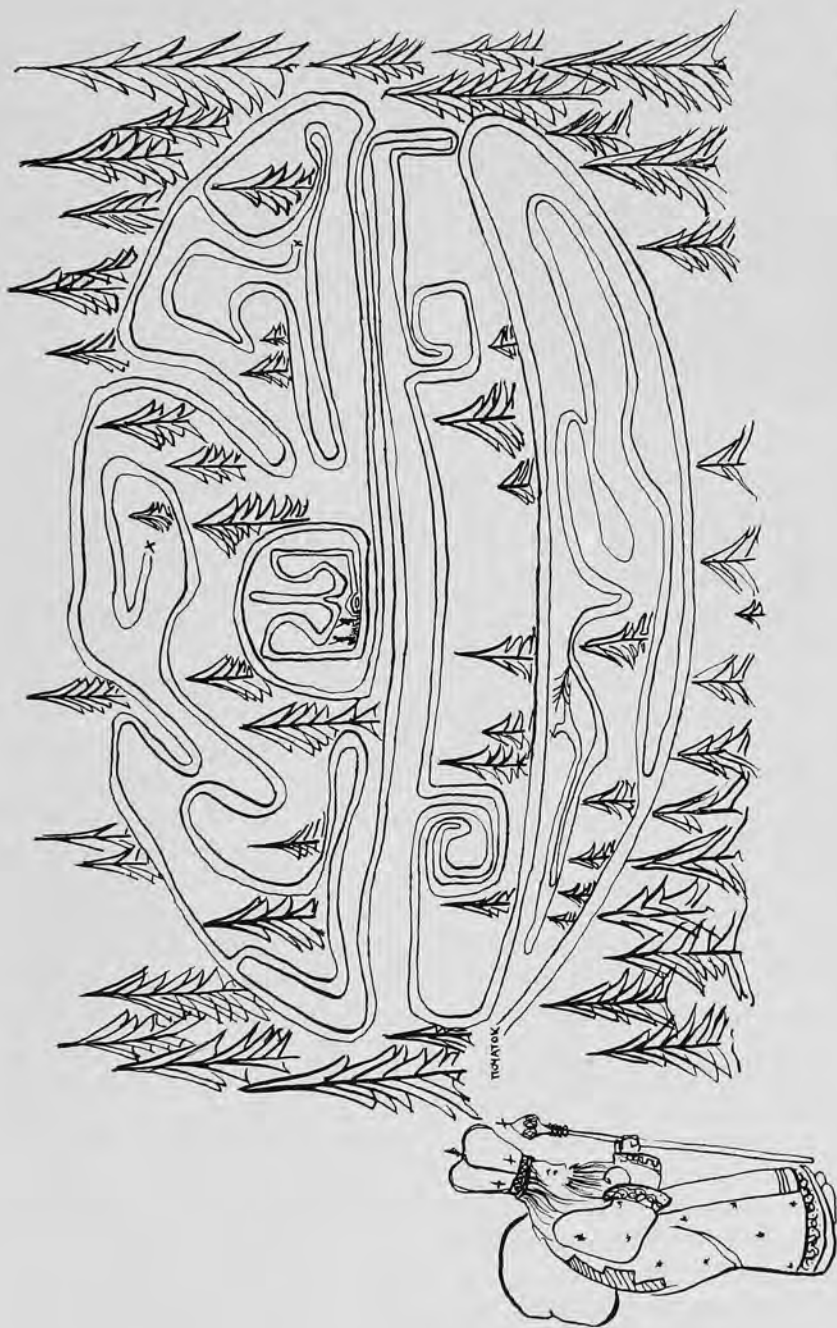
Наша новацька оселя була далеко за містом.

В слові „оселя” захована назва звіря „осел”. А коли получимо кінець слова „далеко”, тобто „ко” із наступним словом „за”, вийде „коза”. Тепер вже знаєте, як шукати, тож пробуйте, а коли познаходите всіх звірів, напишіть розгадку до „Готуйсь”!

Всюди заходить святий Микола, про нікого не забуває. То й не диво, що хоче загостити зі своїми дарунками до бункеру-сховища, де пробувають наші повстанці, щоб їх большевики не запримітили. Цей бункер захований глибоко в лісі та дорога до нього не проста, а крута, і багато разів можна на ній заблудити. А повстанці вже дожидають Святого! Тож допоможіть Йому знайти якнайшвидше добру дорогу! А коли позначите цілу дорогу олівцем, то побачите, яку форму вона має та що це таке намальоване. Цікаво, правда?!

Ану спробуйте!

НЕЗВИЧАЙНА ПОДІЯ

Мал. Р. Баб'юк

Прийшла субота. Здавалось, звичайна субота, така, як кожна інша. Зрана трохи довше поспати, бо науки нема, потім лекція фортепіяна, а там новацькі сходи, ну та й обов'язково ковзи на блискучому льоду.

В десятій годині, як звичайно, Андрій одягся гарно й чисто, взяв під паху ноти, чемно попрощав тата й пішов на лекцію.

Хоч то й не дуже далеко, треба було їхати автобусом і трамваєм. Андрій вже сам їздить третій місяць. Це відколи тато був хворий і не міг його проводити.

— Я вже можу сам заїхати всюди. І до школи, і до церкви, і до Івася, — думає вдоволено хлопець. Дорогою шумлять авта. Часом болото хляпає аж на прохожих, хоч це й зима. Андрій того не любить. Тікає на другий бік хідника. Він чистенький хлопчик.

От вже зупинка. Хитаючись, як морська риба, підплив трам-

вай до берега широкої вулиці. Тут Андрій став на красчку. Велике червоне око жаром дивилось на нього. Згодом пожовкло, а там прикинулось зеленим та ще запрошує: ходи — мовляв — вже можна!

То ж легко перейшов і тут ще не сталося ніщо надзвичайне. Трамвай ждав, а як Андрій сів вигідно на шкіряній лавочці, він задзвенів по рейках та покотився впевнено, спокійно. За ним, перед ним і по боках гналися малі авта. Так смішно було дивитись крізь вікно, що Андрій мало не прогавив свої зупинки. Та, на щастя, все було впору.

Пів години музики моргнуло тільки. — Не трудно було сьогодні, — думав Андрій і знов весело біг на край шумної вулиці. — Не можна спізнитись на сходи, це не по-пластовому. — Трамвай зупинився, бо пан кондуктор побачив Андрія. На сходах трамваю сиділа несподіванка. Велика, червона, як яблуко, широко сміялась. Та Андрій не завважив її. Витягнув, як звичайно, рожевий квиток з кишені і кинув у скляну коробку.

— Гей, хлопче, — обізвався кондуктор, — що ти кидаєш? Це ж для дітей квиток. А ти вже великий. Ставай но тут під міру! — І не ждучи ні хвилини, поставив Андрія при залізній

жердці, що була при сходах. Голова Андрія сягнула вище за значеної міри. Люди сміялись, Андрій почервонів, як червоне око на перехресті доріг.

— Бачиш! — договорював кондуктор, — який ти великий, та й квиток треба для великого. Сьогодні подарую, та це вже востаннє. — Ще й пальцем погрозив. Але Андрій вже опам'ятався. Не злякався. Куди там!

— Я вже великий, я вже великий! — голос дзвіночком дзвенів в ухах.

— Братчику, я вже маю платити квиток за десять центів, не за п'ять! — і знов розповідав всім, як то воно було.

— Скоро до хати, треба тато-

ві сказати! — і спішив зі сходин додому, як ще ніколи.

— Справді так було? — допитувався тато і щиро сміявся. — Кажі ще раз!

Андрій радий. Він не раз, а сотий раз розказав би сьогодні.

А ось і мама. Андрій біжить, відчиняє двері: — Мамо, що сьогодні сталось, якби ви знали!

А коли вже всі вдома довідались про цю незвичайну подію, Андрій пригадав собі котика.

— Мурку, Мурчику, ти знаєш, я вже платитиму „дорослий” квиток за десять центів; я вже великий!

— Великий... великий... — муркотів котик і дивився прижмуреним оком на щасливого хлопця.

ЛІЧИЛКИ

Коли граємося в хованки чи в лови, треба нам якимось відчислити, хто буде шукати чи то ловити. Відчисляємо різними лічилками, так, що новаки стають в коло, а хтось один виголошує лічилку, показуючи за кожним словом на дальшого новака. На кого впаде останнє слово, той і вибраний, щоб бути найважлишою особою в грі. Часто наші діти вчаться таких лічилок від чужих дітей у чужій мові. А в нас же є і свої лічилки, і нема чого вживати новацтву чужих! Ось цього року в жовтні „Готуйсь” помістив був таку одну лічилку, а тепер містимо ще дві. Спробуйте якнайшвидше, як то ними відчислювати!

Летіла сніжинка,
Біленька крижинка.
Летіла поволі,
Упала на полі.
Летіла із неба,
Упала, де **ТРЕБА!**

Зі снігу в сусіда
Поставила діда:
Дві руки з гіляк,
А ніс — то буряк,
Шапка — глек розбитий!
Ти будеш **ЛОВИТИ!**

Новачка Софійка Качор, з роя „Перепелички” з Вінніпегу, що то його бачите на нашій світліні, пише нам:

Наш останній новацький табір

Цього року рій „Перепелички” відбув свій останній новацький табір. Табір був в Українському Парку в Кемп Мортон біля Вінніпегу. Він тривав два тижні. Ми приїхали в табір автобусом, ранком в неділю 24 липня 1960 року. Надвечір було святочне відкриття дівочого й закриття хлоп'ячого табору. Опісля, попро-

щавшись з батьками, ми пішли вечеряти та спати.

Вже першого дня назвали ми наш табір „Квіти з України”. Кожна кімната мала назву квітки. Були там: „Соняшники”, „Чорнобривці”, „Маки”, „Волошки”, „Айстри”. Весь час табору ми бавилися в піонерів, які тількищо прибули з України в Канаду. А це тому, що сьогорічний пластовий клич такий: „Пізнай країну свого поселення та вклад українців в його культуру”. З того приводу мали ми в таборі кілька гутірок про перших наших поселенців в Канаді. А на дозвіллі дехто читав книжку І. Киріяка: „Сини землі”, що саме про цих поселенців розказує. Крім цього, ми мали дві теренові гри: одна з життя піонерів, зв'язана з назвою табору, друга про індіан. Одного дня відвідав нас Голова Крайової Пластової Стар-

На цих двох світлинах бачимо новачок „Перепеличок” з Вінніпегу, з Канади. На першій світліні вони зі своєю сестричкою Уляною Дичок, що саме обходила десятиліття своєї праці з новачками. На другій світліні сестричка Уляна, що була команданткою табору новачок, вчить їх вишивати. Табір називався „Квіти з України” та відбувся цього року в Українському Парку біля Вінніпегу.

шини, пластун сенйор Омелян Тарнавський. Він мав коротеньку, але дуже цікаву гутірку з новачками, про те, як кожна новачка називається, звідки її батьки, до якої української школи ходить та як подобався нам сьогорічний табір.

Було й дві цікаві прогулянки. Одна першого тижня, на недалекий хутір. Нам, міським дітям, було дуже цікаво оглядати домашні звірята та різні господарські машини. Новачка Інка вписала цю прогулянку в нашу таборову хроніку та відмітила, що „Пан корова дуже мукав”. Друга прогулянка відбулася другого тижня і в ній брали участь тільки найстарші новачки. Ця цілоденна прогулянка нам теж дуже подобалася. Головно подобалася вона тим, що на ній ми мусіли все самостійно робити, а навіть варити. Обід нам вдався, але, на жаль, не всі його їли. Дорогою вступали ми до кількох хуторів, де пили воду. На одному хуторі ми зустріли давніх українських поселенців.

З таборових зайнять були дуже цікаві ручні роботи. Ми навчилися плести кошички та інші предмети з патичків.

З розваг найцікавіший був огник-маскарада. Всі були перодягнені. Були індіани, зайчик, метелики та Лісовий Мандрівник (про нього розказують казки французькі поселенці, називаючи його „*Contreux de bois*”). І

кожна новачка розказувала щось про того, кого представляла. При кінці табору відбулася теренова гра. Після теренової гри ми пекли ковбаски. Декому впала ковбаска в огонь.

Під час табору новачки здобували вмілості, кожна по дві, три, а то й більше. А одна новачка здобула аж десять вмілостей.

При кінці табору ми мали ватру. При ній розказували нам про перших українців-поселенців, та як вони працювали в Манітобі та в інших канадійських областях.

На закінчення табору дали новачкам відзначки. Після закриття новачки від'їздили додому зі смутком на лиці.

Новачка Софія Качор

„Готуйсь” хоче ще додати, що це був останній новацький табір „Перепеличок”, бо вони вже переходять до юнацтва.

**

Новачка-самітниця Сяня Мостович із Луївіл, Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

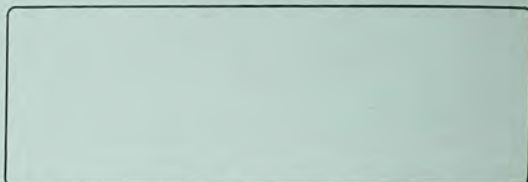
Я дуже тішуся, що Ти почав знову виходити, а то було сумно без Тебе. Ти приносиш нам стільки гарних оповідань і казочок, і світлин з новацького світу, і листів новачок, що як читаю Тебе, здається мені, що ніби я на сходинах у пластовій домівці.

Я прочитала уважно сторінку, що її записав Очайдушок-Читан-

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

чик і мені стало приємно, що я вже давніше читала книжечку „Михайлик” у „Веселці”. А тепер знов дістала цю книжечку від мого Дідуся, що живе в Канаді і ще раз її прочитала. Вона чудова! Я дуже рада, що командант нагородив Михайлика Бронзовим Хрестом Бойової Заслуги. Він заслужив собі на це!

Пересилаю розв'язку загадок за місяці: вересень та жовтень.

Готуйсь!

Новачка Сяня Мостович

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” СКЛАЛИ:

М. Ромах — на закінчення свого новакування — 2.00 дол., Рій „Перепелички”, Гнізда „Крилаті” з Вінніпеґу, Канада, з нагоди десятиліття праці в новацтві своєї сестрички Уляни Дичок — 3.00 дол., Аня та Сяня Мостович, збірка на Листопадовому Святі, що його вони влаштували власними силами — 23 дол. 50 центів, Табір новаків „Наше Гніздо” на Вовчій Тропі в Іст Четгем,

Америка — 21 дол. 94 центи, Богдан Томків, Олеан, Америка — 1.00 дол., Роман Зазуля, Гримсбі, Канада — 50 центів, Леся й Люба Бойко з Едмонтону, Канада — 1 дол. 50 центів.

„Готуйсь” дуже щиро дякує Вам усім, та сподівається, що й інші новачки та новаки не забаряться з пожертвами на свій журналик!

Я йду платити передплату
на „Готуйсь”.

Мал. Х. Зелінська